

kende, og det volder megen Besvær. Folk, som ikke have let ved at skrive for sig, komme ofte til at betale det dyrt, idet de maa henvende sig til en Sagfører for at faa en saadan Sag i Orden. Endelig er det aldeles urimeligt, at man, som i det bestemte Tilfælde, jeg nævnte, lægger en Brandassurancesum, som er mere end det dobbelte af den virkelige Assurance, til Grund. Jeg synes, at man maa kunne forlange, at den vedkommende Opmaaler, hvad enten det nu er Branddirektøren eller en anden Myndighed, skal være pligtig til at tilkalde den vedkommende Ejer ved en saadan Opmaaling, for at faa de fornødne Oplysninger. Brandpolicen kunde jo f. Eks. vedlægges. Jeg forstaar ikke, hvorledes man har faaet saadanne Oplysninger om Assurancesummen, thi at man skruer den op paa Maa og Faa kan dog ikke antages.

Den ærede næstsidsste Taler (Rosleff) omtalte Marchepengene med et Par Ord. Jeg kom derved til at tænke paa noget, som jeg flere Gange har været anmodet om at fremdrage, men som jeg ikke har set Lejlighed til at fremføre tidligere. Fra mange Sider er der sket Henstillinger til mig, om man ikke kunde ordne det saaledes med Hensyn til Militærets Hjemrejse paa Besøg i Tjenestetiden, at Soldaterne kunde faa fri Jærnbanebilletter. Flere af vor Egns unge have ligget i Aalborg i Garnison, og naar en saadan ung Fyr faar Lov til at rejse hjem paa Besøg, er Rejsen forbunden med ret betydelige Omkostninger for ham, medens hans Kammerater, der bo i et Nabosogn til Garnisonsbyen, ikke have nogen saadan Vanskelighed ved at komme hjem. Der er noget ret urimeligt i dette Forhold. Det vilde ikke spille nogen Rolle for Statsbanerne, om de menige militære fik fri Rejse, thi de faa jo i det hele taget ikke Lov til at rejse hjem ret ofte, og for manges Vedkommende vilde det bevirke, at de kunde komme hjem en Gang eller to. Mange ere maaske endog saa fattige, at de nu slet ikke faa Raad til at rejse. Jeg tror, at en saadan Foranstaltning vilde have en vis Betydning, og fra den økonomiske Side set er Sagen saa ubetydelig, at det nok kunde være værd at imødekomme det Ønske, som saaledes næres.

H. L. Jørgensen: Under Finanslovens 1ste Behandling i Fjor tillod jeg mig at spørge den højtærede daværende Indenrigsminister, om de saavel i som udenfor Bladene fremkomne Meddelelser om, at skønt Slagelse-Værsløv-Banen skulde være

færdig til Efteraaret 1897, vilde Aabningen af Banen først foregaa i Foraaret 1898, være rigtige. Den højtærede Minister svarede, at han ikke kendte Forholdet, men at han skulde nærmere undersøge det. Efter denne Undersøgelse meddelte Ministeren mig, at der fra Ministeriets Side ikke var tænkt paa nogen Udsættelse. Jeg maa imidlertid meget beklage, at Udbydelser af Stationsbygningen først foregik sidst i afvigte Foraar, saa vidt jeg husker i Maj Maaned, hvad der har haft til Følge, at Banen sandsynligvis ikke kan blive aabnet til den bestemte Tid, idet flere af Bygningerne endnu næppe ere paabegyndte. Det er jo beklageligt, at den store Befolkning, der er interesseret i dette Baneanlæg, nu, efter i mange Aar at have ventet paa Banens Bygning, atter skal se sig skuffet i sine Forventninger, alene paa Grund af den Sendrægtighed, som der er vist fra Statsbaneadministrationens Side, og Skuffelsen er saa meget større, som man faar det Indtryk, at de Krav, som stilles fra Befolkningens Side, blive modtagne med Ligegyldighed af Autoriteterne. Naar det store Jordarbejde, som er saa afhængigt af Vejrtilgængeligheden, kan blive færdigt til den fastsatte Tid, er det mærkeligt, at en saadan Bagatel som Stationsbygningens Opførelse skal være netop den Hindring, der bevirker, at Banens Aabning udskydes et halvt Aar paa den Tid, da der er mest Brug for den. Jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Indenrigsminister om, naar Banen kan ventes aabnet, og hvis Aabningen ikke kan foregaa til den fastsatte Tid, hvad er da Grunden dertil, og om der vil blive gjort Udsættelse paa Arbejdets Udførelse fra Ministeriets Side? Det er selvfølgelig meget fordelagtigt for vedkommende Entreprenør, som har overtaget Arbejdet med den bestemte korte Frist og derfor faar forhøjet Pris, at lade Fristen udløbe, men den Befolkning, som er interesseret i saadanne Anlæg, er selvfølgelig meget utilfreds dermed. Saa vidt jeg ved, er det meget almindeligt, at der i saadanne Kontrakter fastsættes en Dagmulkt, der i Reglen er bestemt til 1 pro mille. Her tror jeg nok, at Stationsbygningernes Byggesum er henvend et Par Hundrede Tusinde Kroner, og altsaa vil Dagmulkten i Virkeligheden blive et Par Hundrede Kroner. Jeg tror, at hvis en saadan Dagmulkt blev fastholdt, vilde det bidrage til, at Entreprenørerne bestræbte sig for at forcere Arbejdet saa meget som muligt, saa at Banen kunde blive aabnet i dette Efteraar eller tidligt paa Vinteren. Jeg tillader